

ledning til at føre Sagen videre osv., eller maaske endog som en Ret til at udtale sig om, hvorvidt Afhørelsen er fornuftig og rigtig. Hvis det skal forstaas saaledes, er det noget, der ikke hører med som et naturligt Led i Forundersøgelsen. Forundersøgelsens Øjemed er ikke at fremkalde Plædure, men at fremskaffe Oplysninger, saadanne som ere nødvendige for at bringe det til Tiltale og ikke videre. Dersom det er Meningen med Retten til at „tage Ordet“ at indrømme Retten til en saadan Plaidoyer, saa er det ganske uden for Forundersøgelsens Øjemed, og saa er der ikke tilstrækkelig Hindring derfor i den Bestemmelse, som Lovforslaget ganske vist har, at det beror paa Dommeren, naar Forsvareren skal faa Ordet, saa at Dommeren altsaa kan henskyde det til sidste Øjeblik. Er det derimod kun Meningen, at Forsvareren skal have Lov til at fremføre sine Bemærkninger til stedfundne Afhørelser, der ere førte til Protokols, for at fremføre mulige Korrigeringer af dem, før de blive endelig vedtagne, saa er Beføjelsen rimelig. Saa indrømme vi den, den bør saa blot sættes paa et andet Sted, og da behøves ikke Udtalelsen om, at Forsvareren er berettiget til at tage Ordet, og saa er det heller ikke rigtigt at tillade Dommeren at angive Tidspunktet, for saa maa det naturligt finde Sted efter Afhørelsen og inden Vedtagelsen. — Naar dernæst Kommissionen og Flertallet mene, at det bør udelukkes Forsvareren at samtale med sigtede under Afhørelse, er det begrundet i, at det vanskeligt kan undgaa, at dette vil føre til Misbrug, det vil sige bruges til at forlede den sigtede til usand Forklaring. Forsvareren behøver nemlig til en fornuftig, rigtig og rimelig Brug af en Konference med den sigtede ikke Samtale under Retshandlingen; han har ifølge andre Bestemmelser i Lovforslaget Adgang til ukontrolleret Samkvem med sigtede uden for Retshandlingen, saaledes som det er nærmere angivet. Vi, Flertallet, have altsaa ment at burde optage her Kommissionsforslagets Bestemmelser, at Forsvareren, saa længe Tiltale ikke er rejst, uden for de i Ændringsforslaget nævnte Tilfælde, hvor der virkelig er en anteciperet Domsforhandling, er uberettiget til at tage Ordet eller samtale med sigtede i Retsmødet, og vi have kun føjet til: „jfr. derimod § 870“, som hjemler den ikke i Kommissionens Forslag udtrykkelig omtalte Ret til at gøre Bemærkninger om den skete Tilførsel og faa dem i Korthed tilførte Protokollen.

Det næste Punkt, med Hensyn til hvilket der, efter hvad jeg har sagt, bliver Anledning for mig til at gøre nærmere Rede, er Nr. 259. Der har nemlig Flertallet foreslaaet en ny Paragraf, som ikke findes i Lovforslaget, og heller ikke findes i den sidste Kommissions Forslag, men som findes i det ældre Kommissionsforslag, og som gaar ud paa at statuere en Ret for Politimesteren til under Efterforskningen at forlange, at Folk skulle møde for ham til at afgive Forklaring, men ganske vist saaledes, at Udeblivelse kun medfører en lille Bøde, og at han ikke kan forlange, at de skulle afgive Forklaring. Vægrer den paagældende sig, har Politimesteren intet andet Middel end at lade ham indkalde for Retten til Vidneafhørelse. Saaledes som det ny System er ordnet, med den skarpe Adskillelse mellem Ret og Politi, mellem Domstole og Anklage, saa indtræffer det jo hyppigt her, hvad der uden for København nu ikke saa let indtræder med Hensyn til Afgørelserne, nemlig det, at der er Forskel paa det at afhøres for Ret og det at afhøres for Politi. Nu medfører det ny System denne skarpe Adskillelse, idet man til Politiet henlægger hele Efterforskningsvirksomheden, man vil netop som Regel ikke have, at Retten skal foretage den. Det er altsaa Politiet, som skal varetage Sikkerhedens Interesse med Hensyn til Forbrydelsernes Forfølgning, og dertil maa det selvfølgelig udrustes med adskillige Magtmidler, som ogsaa ere præciserede i Lovforslaget: Udmeldelse af Syns- og Skønsmand, Foretagelsen af Ransagninger, Anholdelse osv. I andre Tilfælde, hvor man ikke kan gaa saa vidt, har Politiet Beføjelse til at henvende sig til Retten for at faa de paagældende Handlinger foretagne, som skulle tjene til Sagens Oplysning. Nu har imidlertid altsaa Forslaget ikke tænkt sig, at Politiet skulde have Ret til at indkalde uvedkommende, Folk, der ikke ere implicerede i Sagen, til Forklaring, uagtet det maa blive det almindelige regelmæssige Middel, som Politiet maa anvende, at afhøre Personer, som kunne vide noget om Forbrydelsen. Hvis dette Middel betages Politiet, vil det jo medføre, at det maa indblande Retten paa Stadier, hvor det i og for sig er unaturligt og mod Systemets Aand, at den allerede skal drages med ind i Sagen. Den sidste Kommission har ikke tænkt sig dette eller ikke villet gaa ind paa en saadan Bestemmelse, uagtet den naturligvis paa den anden Side ikke har tænkt sig, at Politiet ikke skulde have Lov til at opfordre Folk til at møde.